

Anonym flugtberetning

Den 29. september om eftermiddagen tog min familie og jeg til Rungsted. Toget var overfyldt af jøder. Vi listede os gennem det mørke Rungsted og ankom til et pensionat kl. ca. 20.

Næste morgen forsøgte jeg på havnen at få kontakt med fiskere, der ville sejle til Sverige. På det tidspunkt var der ingen, der ville løbe risikoen.

Min familie tog videre til Kagerup, hvor de fra et sommerophold på en bondegård havde bekendte. Min forlovede og jeg tog tilbage til København. Vi blev indlogeret på et loft i Skjulhøjs Allé i Vanløse.

Den 1. oktober mødte jeg en kontaktmand på Rådhuspladsen. Mine venner fra gruppen i modstandsbevægelsen "dækkede" mødet ved at være i nærheden og bevæbnet. Men kontaktmanden var god nok. Han var klar til at skaffe en fiskerbåd, men vi fik ikke brug for den.

Senere samme dag forsøgte jeg i Justitsministeriet at få et kongebrev til ægteskabs øjeblikkelige indgåelse og senere på Københavns Rådhus bryllupspapirer, der skulle udfyldes straks. Heller ikke disse ting fik vi brug for. Dertil var tiden for knap, og det var for farligt at færdes offentligt.

Vi overnattede hos en slagtermester i Vanløse. Vi kunne høre en tysk "prærievogn", der i naboejendommen på Jyllingevej var standset for at hente arrestere jøder, de var dog ikke hjemme.

I mine forældres lejlighed kom der aldrig tyskere eller danske nazister. Husets ejer havde skruet vores navneplade af. Han havde fået penge af min far, og nogle uger senere opmagasinerede han hele indboet hos et flyttefirma, hvor det var opbevaret til mine forældres hjemkomst i juni 1945.

Hele den 2. og 3. oktober opholdt vi os inden døre. Vi hørte engelsk og svensk radio hos slagtermesteren, og jeg spillede dam og 66 med ham. Til gengæld serverede han en umådelig stor steg. Sådan én havde vi ikke set i lang tid i disse rationeringstider.

Mandag den 4. oktober kørte vi i bil til Jansvej på Amager, hvor vi traf Inges, min forlovedes familie. Derfra kørte vi kl. 14 i en lastbil med pressening til en gartner ved Amager Sydstrand. Her fik vi kaffe og afleverede vore nye sæt rationeringsmærker. En patrulje kom og fortalte om en tysk hurtigbåd lige i nærheden. Måske kom vi til at vente med flugten til i morgen.

Kl. 17 kom der besked om afgang til Dragør. Vi var nu 18 personer. I Dragør gik det over marker og grøfter i gåsegang, vi kunne på grund af mørket kun se et par skridt frem. Over kirkegården og ned gennem byen, hvor folk sagde: god rejse og på gensyn. Da vi kom ned til stranden, måtte vi kravle på alle fire og en gang kom der ordre om at lægge sig på maven.

Vi havde taget så meget tøj på som muligt, 2 sæt undertøj, 2 skjorter o.s.v. for af bagage måtte hver kun have en lille håndtaske.

Kl. 18.40 gik vi ombord i en fiskerbåd efter at fiskeren for hver person havde fået 1500 kr. kontant. Ingen af os havde smykker med. Vi blev stuvet sammen i bådens våde last og skjult under net. Så blev båden eftersat af dansk kystpoliti, og derefter var der afgang.

Kort efter er jeg ved at blive dårlig af fiskelugten, og jeg får lov til at krybe frem. En tysk båd kommer til syne og vi drejer mod syd. Jeg må ned igen. Tyskeren indhenter os, og vi kan høre støvletramp på dækket. Vi er musestille. Et barn på 2 år har lige inden afrejsen fået en sprøjte, hun sover fast.

Vi er heldige. Det er "kun" værnemagten og ikke Gestapo. Værnemagtssoldater var ikke synderligt interesserede i flygtninge. De fik danske smørrationeringskort og forsvandt. Jeg dukkede op igen og kunne se lysene fra Sverige. Sikke en kontast til den totalt mørkelagte danske kyst.

Vi skulle egentlig være sejlet til Limhamn, men stormen tager til. Masten gik for over, skipperen bjergede den, medens jeg passede roret. Jeg var ved at blive søsyg, men så passerede vi tremilegrænsen. Strålekasterne fra Danmark kan ikke længere nå os. Vi tænder lanterne. Vi hejser Dannebrog. Vi er reddet.

Et svensk orlogsfartøj møder os og leder os gennem minefeltet ind i havnen i Klagshamn. Kl. er 20.50. Svenske soldater byder os velkommen. Inge glemmer i farten sin håndtaske om bord. Vi opdager det få minutter efter, men da er fiskerbåden allerede på vej til Danmark igen. Man må ikke være borte for længe. Og måske venter en ny menneskelast.